Ч. 150 Пятниця 9 (21) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Часть законів угодових оголошена. — До ситуациї. — Ще про замах на Милана. — Похорон царевича.)

Wiener Ztg. оголосила видане на основі §. 14 цісарске розпорядженє в справі зміни закона о посередних податках, що стоять в тісній звязи з промисловою продукциєю, а дальше в справі австро-угорскої тарифи митової. То розпорядженє обіймає 9 відділів, именно: 1) податок від пива, 2) податок від горівки, 3) поділ податкового контингенту від горівки, 4) податок від цукру, 5) зворот вивозових премій, 6) зміна митової тарифи, 7) улекшеня при податку від цукру, признані промисловим підприємствам, 8) закон о передаваню належитостий від цукру і горівки, 9) кінцеві постанови. В тих послідних постановах сказано: Постанови дотикаючі 1, 2 і 3 відділу розпічнуть обовязувати дня 1 вересня с. р.; постанови 4, 5 і 7 відділу дня 1 серпня с. р.; постанови дотикаючі 6 відділу будуть обовязувати що-до цукру від дня 1 серпня, що-до напитків дня 1 дересня, а що-до инших предметів від дня 1 січня 1900. Постанови 8 відділу розпічнуть обовязувати що-до цукру дня 1 серпня с. р., що-до всіх инших предметів дня 1 вересня.

Супротив того, що вже вчера оголошено часть угодових законів, розпочинають ся з нинішним днем політичні ферії, котрі — як каже Pester Lloyd в дописи з Відня — будуть перервані більше приятелями як ворогами правительства. — У відповіди на статю Linzer Volksblatt-а, що вибір делеґаций не конче мусить відбувати ся в повній палаті, але що може відбути ся також поза засіданєм палати, наводить нині Neue fr. Presse §. 65 реґуляміну, що каже: „При виборах президента, вцепрезидентів і членів делеґаций ради державної, викликує ся все поіменно і числить ся голосуючих, котрі складають свої картки в виборчій урні". З того показує ся, що єсть виразний припис, приказуючий переведене вибору делеґаций на засіданю палати.

Аби скоротити час слідства, именував король Александер судию Саву Дюкича, другим слідчим судиею для справи замаху і заговору. Процес буде вести ся против трех родів обжалованих: 1) против виновника замаху, 2) против тих, що безпосередно поручили єму допустити ся замаху і керманичів заговору і 3) против тих, що в очах суду уважають ся лиш звичайними участниками заговору. Розправа — як доносять — має розпочати ся вже з кінцем сего тиждня. Дотеперішне слідство мало подати докази, що увязнені: Пашич, Тавшанович, Джюрич, Лотич і Протич були керманичами заговору. Дальше мають бути дуже скомпромітовані білградскі лікарі др. Юрий Николич і др. Владан Георґєвич. Др. Владан Георґєвич виїхав оногди з Мариєнбаду, де перебував в купелях і вертає до Білграду просто не задержуючи ся у Відни.

Претендент до сербского престола королівского Петро Караджорджевич, мешкає, як звістно, в Женеві. По причині доконаного замаху на короля Мiляна звернуло ся против претендента підозріне о співуділ в заговорі. Сими днями в розмові з кореспондентом Berl. Tagblatt-у заперечив Караджорджевич тим вістям, заявляючи, що він взагалі не має потреби спонукувати замаху, бо Милян сам є найліпшим аґітатором для династиї Караджорджевичів, підриваючи успішно довіре народа до власної династиї. Цілу справу нападу на Миляна уважає Караджорджевич інсценізованою полициєю хитрою штучкою політичною. На питане кореспондента, чи дійстно Караджорджевич в дни замаху перебував в Земини не найшов якось відповіди претендент і замовк.

Як доносять з Аббас Туману, тіло помершого кн. Юрия відвезено вчера серед торжественної процесиї до церкви, що стоїть о 7 верст від палати, в котрій мешкав померший. Дня 8 липня ст. ст. повезуть тіло вел. князя в дальшу дорогу до Петербурга.

Новинки.

Львів дня 20-го липня 1899.

— **Именованя.** П. Міністер скарбу именував контрольора гал. уряду податкового Ів. Валигурского і податкових поборців Ів. Стебницкого, Ів. Маґгавшка і Стан. Шумского, дальше контрольора Стан. Скибіньского і податкових поборців Володисл. Вальтенберґера і Ем. Роздола поборцями гол. уряду

КРИВИЙ ЯННІС в ЯНІНІ.

(З грецкого — Нап. Хрістос Хрістовасіліс.)

(Конець).

Прийшли до міста. Велика товпа людий плила улицями як филя сюди і туди. Коли кривий Янніс побачив тілько людий в невиданій европейскій і турецкій одежи, скрикнув здивований:

— Ух, що то за пани, Боже! — бо гадав, що кождий, хто не ходив в пастушій плахті і широких шараварах, мусів бути паном.

Увійшовши в середину між людий, почав витати їх на всі боки; зложив руки на груди і повторяв заєдно:

— Добрий день! Добрий день! Добрий день!

Але ніхто не відповідав на его привіт; кождий ішов своєю дорогою. То страшне розлютило Янніса, і він затиснувши кулаки, простягав руки до перехожих і кричав: Агій, поганий нарід! Хоч пани, а погані! А хочби ви мали по десять тисяч кіз і овець, то все ще немалиб ви причини так дерти ніс до гори, щоби навіть не відповісти на привитане. А пропалиб ви!

Костас, що все те чув і бачив, кричав люто до него:

— Гей, Янніс, Янніс!

Але той кляв і сварив в гніві чим раз завзятійше, немов би і не чув Костаса.

— Чи раз я витав людий, старих пастухів, з двома, трема, чотирма, сімома, ба й з десятьма тисячами овець, і кождий відповів на мій привіт, а ви —

— Але Янніс, який ти дурний! Чого так ганьбиш людий? Не бачиш, яка тут глота?

— Ну й що з того?

— Почисли-но! Колиб всі ті люди хотіли витати ся з кождим, кого лиш стрітять по дорозі, то хиба нічого иншого не робили би до самого вечера, лиш витались би.

Кривий Янніс замовк, але дивив ся на всіх перехожих дико, немов би їх хотів очима з'їсти, або поломити на їх плечах свій костур.

Ішов за Костасом, і чим більше доходили до середини міста, тим більша ставала глота і гамір. Християни, Турки, жиди ходили сюди і туди: Християни ступали гордо, Турки поволи і поважно, а жиди, з товарами в кошах, також поволи захвалюючи співаючим голосом річи, які мали на продаж.

Вкінци прийшли до найбільшого гану [1]) в місті, славного на цілий Епір. Сорок коний входило до него і тількож виходило. Гамір і крик був такий, немов би мав настати конець сьвіта. Огородники і овочарі захвалювали ягоди, капусту, цебулю, чесник, огірки і иншу всячину, різники в склепах всілякі роди мяса.

Бідний Янніс, що всьо то бачив, крутив ся як млинок, але на що мав насамперед дивити ся, чого слухати? Опинив ся в такім вертепі, що майже тратив розум. Рад би був мати тисяч очий і уший, аби всьо бачити і чути.

Тупіт кіньских і ослячих копит по бруку збудив би був і мерців, а до того ще мішав ся туркіт коліс, ірзанє коний, блеянє овець і кіз, що їх пригнано на продаж, клепанє шевців і римарів, гук ковальских молотів, спів лірників, що крутили ся коло шинків — всьо то складало ся на якусь несольну музику, що долітала до самого неба і сягала до середини землі.

Коли Костас поставив в заїзді свого мула, дав плащ малому хлопцеви до переховання, взяв з собою мішки і деревляні боклажки і пішов на базар. Кривий Янніс ішов слідом за ним, як вірний пес за своїм паном.

Ледве вийшли з гану, спитав Янніс Костаса, де продають пищалки.

— На базари — відповів Костас.

— На базари? А щож то є базар?

— Ну, отсе базар; ми стоїмо посеред него....

Базар лежить в самій середині Яніни, там де дорога ділить ся, і одна веде до замку, друга до кріпости.

Скоро лиш Янніс почув, що він на базари, де продають пищалки, не можна було его вже здержати. Прискорив ходу, перегнав Костаса і почав в кождім склепі, куди переходив, питати, чи суть пищалки. Костас хотів его дігнати, але дармо. Він біг все скорше і питав всюди:

— Маєш пищалки? Маєш пищалки?

Питав в складах кравецких, в кавярнях і

[1]) Турецка господа.

податкового; відтак поборців податкових: Ів. Ерґетовского, Едв. Добровольского, Ром. Совиньского і Йос. Германа контрольорами гол. уряду податкового.

— **Мужеску семинарию учительску** в Заліщиках заснувало мініїстерство просьвіти рескриптом з 5 липня с. р. і системізуючи посади директора, одного старшого і одного молодшого учителя, поручило раді шкільній краєвій відкрити з днем 1 вересня клясу приготовляючу і I-ий рік, а згадані посади обсадити без розписаня конкурсу.

— **Нова стация телеґрафу** буде отворена в днем 25 с. м. в Коропци, бучацкого повіта, при тамошнім уряді почтовім.

— **Пашпорти до Румунії**. Румуньске правительство припоручило свому консулятови в Чернівцях, щоби на будуче не уділяв пашпортів чужинцям, що хотять виїхати до Румунії, коли не викажуть ся, що мають средства на своє удержане, або не докажуть, що знають яке ремесло, або иншу яку роботу, з чого могли би в Румунії обезпечити собі средства до житя.

— **Відозва виділу „Руского товариства педаґоґічного.** „В чиїх руках керма вихованя молодежи, того будучність“. Сю гадку поклали всі народи просьвічені основою своїх змагань, котрих метою є забезпечити собі повагу і пошанване посеред людскої суспільности, сю правду підносять они виписану на народній хоругві в гору, щоби загріти і одушевити серце до завзятої оборони свого найдорожшого права, на котрім росте їх будучність, коли появить ся хоч би найменша хмарка, що могла би закрити їх ясний народний горізонт. На сторожи сих основних народних інтересів стоїть всюди Товариство педаґоґічне, а до підмоги єму повинен бути готовим цілий нарід. Виділ руского Товариства педаґоґічного, перенятий повною сьвідомостию своїх обовязків і щирою готовостию праці для загального добра, хотячи совістно сповняти повірене єму діло, отворив, як вже відомо, першу руску дївочу школу для дівчат, а тепер, знаючи також, як то тяжко приходить нераз руским родичам найти у Львові відповідне мешкане для своїх доньок, приступив до отвореня в вересни сего року дівочого інститута. В тій цїли вибрав по мисли статута комітет, до котрого належать: Вп. Едвард Харкевич, дир. ґім. яко голова; Вп. п. Герміна Шухевичева, яко директорка економічна; Вп. п. Мария Лїсецка, яко директорка наукова; Вп. о. сов. Гузар Евгений, яко сьвященик; Вп. п. др. Софія Морачевска, яко лїкар; Вп. др. Стефан Федак, яко дорадник правний, і Вп. п. Юлїя Танчаковска, яко настоятелька інституту. Тому осьмілюємо ся відозвати до Вас Вп. Родимці з вірою в велику вагу народної ідеї, котру заступати нам поручено, се є оборони наших найбільших скарбів — нашої мови, історії, наших прадідних звичаїв, словом нашого народного духа на поли шкільництва — і в імени тої ідеї надієм, що не відкажете нам Вашої помочи через придбане вихованиць до дївочого інститута.

(Покликуючись на оповіщене що-до близших условій принятя, просимо поданя надсилати до 10-ого н. ст. серпня 1899, на руки Вп. п. Герміни Шухевичевої, директорки економічної інституту, ул. Собіщина, ч. 7). — Від виділу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

— **В Брідщині** — як звідтам пишуть — лютила ся дня 17 с. м. велика буря з громами. За містом один селянин сховав ся під копицю сїна і поставив побіч себе косу. Грім ударив в копицю і убив селянина на місци. — В Лаговї також погибла женщина від грому. Жнива, що розпочали ся, випадуть дуже зле, бо безнастанні дощі не дають нічого спрятати.

— **Викритий злочин.** Дня 15 липня с. р. найдено в прибережних шуварах Золотої Липи, в бучацкім повіті, труна женщини, вже до половини з'їдженого видрами. В труні розпізнано Естеру Суглъову, богату лихварку з Устя зеленого. Комісия судова і лїкарска, що зараз прибула на місце, пізнала з положеня трупа і мілкої води, що тут виключене самоубийство або случай і що небіжку убито, а відтак аж занесено до води, тим більше, що недалеко найдено покровавлену плахту, в котрій імовірно несено тіло убитої. Виновники невислїджені.

— **Дика забава.** Пяні студенти технічної школи в Липску заложили ся сими днями о то, хто з них лїпше буде ратувати при огни. Але пожару не було і тому підпалили они шопу коло зелїзничого двірця. В шопі спав робітник і згорів, а лиш з трудом удало ся пожар спинити і охоронити дворець від знищеня. Пятьох з тих студентів арештовано.

— **Самоубийство дітий.** В Бруншвіґу кинули ся сими днями до ріки Окер 19-лїтний слюсарчук Нінне і 17-лїтна дївчина Тоні Жон і обоє потопили ся. В листі заадресованім до полїциї просили, аби їх поховано в спільнім гробі та щоби використав якийсь писатель їх любов до якої повісти.

— **Борба против дамских капелюхів в церкві.** Один американьский сьвященик, котрий хотів конче довести до того, щоби дами в церкві здоймали капелюхи, осягнув свою цїль слїдуючим способом. В неділю заким ще розпочав проповідь, відозвав ся: „Годї чей просити дами, щоби они поздоймали капелюхи, бо они би ще готові легко перестудити ся“. Ся замітка позістала без успіху і дами на ню не зважали. — „Правда — говорив сьвященик дальше — наші дами так нинї фризують ся, що они без капелюха менше красно виглядають“. — Сї слова вже трохи помогли, бо богато старших дам і деякі панни поздоймали капелюхи. — „Але майже всї наші дами — говорив неумолимий сьвященик дальше — не можуть длятого здоймати капелюхів, бо мають фальшиве волосе на голові і здоймаючи капелюх, здоймили би ще й волосе“. — Аж то помогло. Дамам було вже за богато такого підозріня і они зараз всї поздоймали капелюхи. Від тої пори не було вже видко в церкві дам в капелюхах та ще до того і з довгими перами.

— **Немила пригода** лучила ся двом поважним радним міским в Брадфордї. Перед кількома днями аеронавт Брамгаль заповів злет під облаки бальоном, і попросив місто о висланє делеґатів, на що рада згодила ся, висилаючи двох своїх відпоручників. Коли вже поважні радні враз з аеронавтом засїли в човенци а відчіплений з линв бальон почав підносити ся, лучило ся щось зовсім непередвидженого: Аеронавт, занятий упорядкованєм котвичної линви, надто перехилив ся і випав з лодки на землю, стративши рівновагу. А хоч єму нїчо не стало ся, бо упав з висоти ледве кількох метрів, за те бальон, позбавлений кількадесять кільоґрамів тягару, підскочив напрасно в гору на кількасот стіп і з шаленою скоростию почав гнати під облаки. Всїх присутних обняв

шинках, у шевців і ковалїв, в конторах і складах сукон, але пищалок нїгде не було.

Коли нїчого не находив, почав вже попадати в розпуку і став сварити:

— Ох, той проктятий базар; не має кінця!

Між тим як так бігав і питав, прийшов перед одну комнату, в котрій сидів Турок писар і писав поданя, сьвідоцтва і позви.

— Маєш пищалки? — крикнув єму Янніс над головою, так що Турок аж напу..ив ся.

— Гадаючи, що пастух прийшов насьміватися з него, зірвав ся Турок з місця та вхопив грубу палицю, але як раз, коли хотів єго ударити, надбіг Костас і єму удало ся вгамувати розлюченого писаря просьбою, аби лишив Янніса, бо то бідний, божевільний пастух, що сам не знає, що робить.

Тимчасом зайшов кривий Янніс аж там, де продавали пищилки і всїлякі инші річи для ужитку пастухів.

І чого там лиш не було в тім крамі! Пищалки, довгі і короткі, широкі і вузкі, маленькі і великі, деревляні, металеві, з орлиних костий, подібні до флетів, якісь подвійні, складані, з мішком — дуди. А з кождого рода було не лиш по кілька, але по пятьдесять, сто і більше. І не лиш в однім склепі продавали їх, але в пятьох, десятьох; Янніс аж не міг їх дочислити ся. Та й не лише пищалки продавано там, але й палиці, скіпці, маснициї, ложки, великі цебрики, бочки і т. ин. Були там ще й всїлякі дзвінки для кіз і овець, великі і малі, довгі і короткі, подвійні і потрійні.

Як Янніс то всьо побачив, то аж голова єму закрутила ся, не знав, що має казати і чого хотіти. Прийшов сюди, аби лиш пищалку купити, а тут побачив тілько річий, що й сто черед міг тим заосмотрити. Рад би був мати тілько гроший, щоби з усього щось купити. Приступив до одного із складів, де продавали ті всї хороші річи і завагував ся, бо встидав ся казати, що хоче лиш одну пищалку. Всї люди, що тут стояли, були пастухи; то видко було по їх одежи. Одні продавали вовну, другі масло і сир. Дальше стояло кілька черед по пятьдесять до сто овець, пригнаних на продаж.

Тепер зробило ся кривому Яннісови лекше на серци і він набрав відваги, скоро побачив, що опинив ся між людьми з вівцями і козами. Єму здавало ся, немов би він тих всїх незнакомих людий, що прийшли може з яких сто або більше кошар, вже десь бачив і говорив з ними. Они видались єму своїми, немов приятелями і свояками. Прийшла єму охота розпростерти руки, обіймати їх і цїлувати. Вкінци приступив до одного і сказав:

— Дай Боже добрий день!

— Дай Боже здоровле.

— Що пораблєте? Гаразд, здорові?

— Богу дякувати! А ви?

— Добре, славити Господа!

— А за чим ви прийшли, купувати, продавати?

— Я прийшов, аби.... бачите, хочу купити кістяну пищалку... Що було робити? Вже пів року не маю пищалки.... украли! Хотів застрілити орла, та не удало ся. І ось я таки вибрав ся в дорогу, аби купити. Та коли вже зійшла на то бесїда, то будьте ласкаві сторгуйте єї для мене, бо я не знаю ся на таких річах.

— Ходіть — сказав пастух до него і повів до другого краму трохи дальше.

— Вибирайте! — сказав до Янніса.

Янніс почав вибирати. Спробовав одну, спробовав другу, всї які були і вкінци одну задержав, але єго очи глядїли заєдно на цїлу вязанку. Відтак витягнув із за пазухи, мішочок з грішми, завязаний на дванайцять узів, отворив єго, заплатив, заткнув пищалку за пояс і попращав ся з пастухом і всїми иншими.

Пастух пішов у один бік, Янніс у другий, з пищалкою за поясом, ховаючи єї як скарб та придержуючи рукою як птаха, що хоче злетїти. Не уйшов і десятьох кроків, коли пригадав собі на свояка Костаса. Задержав ся, подумав, де розлучив ся з ним, оглянув ся в право, в ліво, позад себе і наперед — Костаса не було. Тепер почав на цїле горло кричати:

— Агов, Костасе, агов!

Костас від часу тої пригоди з Турком стратив єго з очий і блукав тепер всїми улицями Янїни та шукав за ним. Він був в страху і не знав, що скаже, коли верне до села без Янніса. Але й Янніс бояв ся не аби як. Ішов горі базаром і кричав заєдно:

— Костас, Костас!

А як він так кричав із усьої сили, на базарі кишіло від людий, кузнї громіли, конї тупотїли, різники і огородники верещали і загальний гамір стояв над базаром, так що крик бідного Янніса губив ся. Нїхто єго не чув, нїхто не зважав на него, а він все кричав і кричав і кликав Костаса.

Тодї взяла єго лють, сльози закрутились єму в очах і він в розпукою крикнув на цїлий голос:

— Тихо, проклятий базаре, бо Костас мене не чує!

Але гамір не втихав і Костас з великого гніву став клясти. Так ішов дальше горі базаром і минув ган. Голод мучив єго, ремінь обвис на нїм; він не їв цїлий день нїчого. Хотів зайти до свого гану в надії, що там найде може Костаса. Але не замітивши того, перейшов попри ган. По дорозї стрітив якогось селянина.

— Братчику! — спитав — не знаєш, де тут ган?

— Он-там! — відповів селянин і показав на найблизшу гостинницю.

Він увійшов до гану, сїв коло стола, а до него приступив зараз хлопець і спитав чи хоче їсти.

— Хочу — відповів тихо і боязливо.

— Що вам дати?

— Що хочеш, братчику!

— Дати й вина? — спитав хлопець принісши їду.

страшний ляк, бо кождий знав, що панове радні не мають понятя о воздухоплавбі. Тимчасом радники, коли перше вражіне минуло, почали думати о своїм положеню і, як яло ся Англійцям, оглянулись передовсім за якимсь „покріпленем". Знайшовши фляшчину „бренді", вичистили еї совістно і почули, що відрада вертає їм помалу. Відтак почали пробувати шнурків, котрі лучили лодку з бальоном, а натрафивши на шнур від клапи, випустили троха ґазу, через що бальон став опадати, і по трех годинах воздушної прогульки опинили ся на лані жита 27 англ. миль від місця, звідки злетіли. Правда, трохи потовкли ся остаточним упадком, але були і тим вдоволені, що оно так скінчило ся.

Штука, наука і література.

— **Вістник** кн. VII. (за липень). Недруковані вірші Я. І. Щоголева — Рожа, нарис Наталії Кобриньскої. — Серед бурі, драма в 5 діях Бориса Грінченка (докінчене). — Серце, нарис І. Петрушевича. — Із поезий Ади Неґрі (в перекладі П. Ґробовського). Анджеля Борджія, новеля К. Ф. Маєра (VII—X). — Три в однім човні крім пса (докінчене). — Раса, нация, герої, уваги Чемберлена. — Нові материяли до біоґрафії Шевченка. — К. Ф. Маєр, написав др. Іван Франко. — Хроніка і бібліоґрафія.

— **Цікаві розмови про держави і народи Европи.** Написав Любомир Селяньский. Коштом і накладом товариства „Просьвіта" книжочка 5 і 6 числа 228 і 229. Ціна 20 кр.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: В окрузі ц. к. дирекциї зелізниць державних в Пильзні отворено дня 9 липня с. р. льокальну зелізницю Раконіц Мляц зі стациями Раконіц (добігова стация ц. к. західн. зелізниць державних, зелізниці буштєградскої і зелізниці льокальної Раконіц-Петшау), Любна, Петровіц-Зайведель, Чіста, Козлян, Кральовіц і Мляц (добігова стация ц. к. австр. зелізниць держ.), і перестанком Троян. — Винявши Любну отворено всї повисше вичислені стациї для загального руху, а стацию Любна на разї тілько для особового і пакункового руху; перестанок Троян отворено для руху особового, пакункового і товарового в цїлих возах. Перевіз предметів вибухових виключено на тій зелізниці.

Північно-нїмецко-галицкий-полудневозахідно російский рух граничний. З днем 1 серпня 1899 увійде в житє додаток І. до ІІ. части зшитки 2 тарифи виїмкової для перевозу збіжа і т. д.

Заведене безпосередних, комбінованих карт їзди між стациями Броди, Підволочиска, Тернопіль і Золочів з одної сторони, а Одербергом, Осьвенцімом, Прерау і Віднем-Дворець Північної зелізниці — в другої сторони. Запроваджує ся сейчас важні, безпосередні, комбіновані карти їзди для повисше вичислених реляций.

Телеґрами.

Будапешт 20 липня. В добре поінформованих кругах впевняють, що правительство австрийске наміряє видати закон язиковий на основі §. 14.

Льондон 20 липня. Палата послів ухвалила кредит 3 міліонів 100 тисяч фунтів на будови в заряді маринарки.

Рим 20 липня. Вчера пополудни навістило Рим і околицю досить сильне землетрясене. В кількох місцевостях повалили ся доми. Між населенем велика паніка.

— Як хочеш! — була відповідь.

В одній хвили зникли з перед кривого Янніса мясо, ярина і вино, але его живіт ще ворчав.

— Хлопче! — крикнув. — Хлопчику!

Хлопець приступив до него усьміхаючись.

— Даш ще?

— Чому ні, дуже радо.

Коли Янніс побачив ту несподівану готовість, погадав:

„Все таки і тут суть добрі люди! Отверті двері, готова їда...

Хлопець приніс ему другу порцию, але коли він і то зїв, а голод его не був заспокоений, встидав ся більше жадати. Опер ся на своїй палици і гадав. Відтак встав, взяв палицю і вийшов, сказавши всім „Дай Боже здоровле!" Хлопець, що его обслугував, вибіг за ним і крикнув:

— Свату, свату, ви щось забули!

Янніс вхопив ся рукою за пояс і коли побачив, що пищалка була там, відповів:

— То хиба хто инший, я не забув нічого.

— Ви забули заплатити.

— Заплатити? За що заплатити?

— Ну, а за їду.

— Що? Ви ще тут їду продаєте? О! Чорт би вас побрав!

Люди, ще як раз були в гані, зареготали ся і почали з него глузувати.

Янніс побачивши, що попав між лихих людий, зник. Хлопець біг ще за ним, але не міг пізнати, куди він пішов.

В короткім часї опинив ся Янніс за містом. Там замітив, де він. Задержав ся і почав міркувати. Гадав і гадав, чи має знов вернути. Здавалось ему, що вернув би мов в пекло. Але хоч би й вернув, то чи міг бути певний, що найде Костаса? А відтак він же вже купив пищалку; отже его орудка була полагоджена. Лишало ся ще дві три години дня. До заходу сонця міг би він ще так далеко зайти, що побачить село. Нехай би відтак і настала ніч, то не буде нічого шкодити. Вкінци він рішив ся іти до дому і побіг як вітер.

Коли сонце зайшло, був він на горі в половині дороги. Лишалось ему ще три години ходу. Довкола гори пасли вівці і їх дзвінки звучали голосно і мило. Якийсь пастух грав дуже погано на пищалці. Коли кривий Янніс почув гру, витягнув свою пищалку і почав перший раз на ній грати. В тій хвили перестав пастух а Янніс заткнув пищалку за пояс і пігнав як серна з гори в долину до свого села і до своїх овець, з котрими не розлучав ся від малої дитини. Нігде не задержував ся і три години перед північчю прийшов до своєї хати, а звідтам просто до ліса, до кошари узявши з собою лиш кусник хліба.

Скоро прийшов до череди, почав кричати і вигойкувати, аби й она знала, що він тут. Череда зібрала ся довкола него, а він брав кожду вівцю і козу та цїлував їх в очи і губи і питав:

— Як вам нині поводило ся, мої дорогі? Як ви дали собі раду без мене? Добре пасли? Пили? Нічого вам не приключило ся?

І так примовляючи оглядав цїлу череду. Числив і перечислював еї, але не хибло ні одної штуки. Янніс радував ся. Зараз почав грати на пищалці. Его брат Павло, що був в день коло овець, крикнув до него з гори:

— Чи то ти Янніс?

— Я, я! Іди вже до дому....

Від тої хвилї любували ся лїси знов грою Янніса. А як хто его спитав:

— Янніс, що ти бачив в Янїні? — то він відповідав:

— Чудеса! То не дасть ся оповісти, що я бачив. Але що з того коли там поганий нарід. У всїх лиш гроші на думці. Кажеш „Добрий день" то тобі не відповідять. Підеш їсти, то велять тобі відтак платити. Погані люди! Але чого можна надіяти ся по людях, що не мають виноградників ні рілї?

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Ґрималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).